

Sinkó István

Cythera szigetén

Csáki Róbert
kiállítása

Kálmán Maklár Fine Arts,
2021. X. 25. – XI. 26.

Utazásra invitál a Maklár Fine Arts Galéria Csáki Róbert kiállításán. Kalandos útra az időben, a festészet tájain, korszakain át az emlékezés, a vágyak, a sóhajok és rebbenések tájaira.

Csáki Róbert festményein – korábbi portréin és újabb tájképein – a múlt és jelen találkozik. A festészeti felfogások klasszikus formái, színhangjai egy kortárs alkotó ke-

zében válnak izgalmas egységgé. Nostalgikus és egyben ironikus képein korábban szörnyek, elmosódott arcok, különös, Claude Lorrain idéző tájak nyomait ismerhette fel a néző. A régebbiekből a mostani kiállításon egy Velazquez-parafrazist és néhány elmosódott, ám titokzatosan késő barokkos portrét láthatunk (*Eltűnő arc képek I-II., Tükör*). E kis méretű festményei előképei között a barokk portrét, annak szimbolikus-titokzatos variációit, így Odilon Redon képét (*Csend, 1911*) és Bacon mindent feloldó átfestéseit egyaránt felfedezhetjük. Portréinak grotesksége megidézi egykorvolt homonkuluszainak, szörnyecskéinek bizarrságát. Elfolyó arcok szomorúsággal és félelemmel is teli, mégis szerethető emberi arcok. A barokk portréfestészet hagyományainak megfelelő monokróm hátterek kiemelik a különös személyiségjegyeket.

A portrék mellett ezen a kiállításon azonban a tájképek a számosabbak. Sajátos, csíkszerű formátumtól a hatalmas méretekig sokféle megjelenési formáját találjuk meg ennek a témának. A képek első benyomásra is az időutazás érzetét keltik. Mintha Watteau és Turner kézen fogva látogattak volna Csáki műtermébe tanácsokat adni. Látjuk a selymesen puha felületeket, az aranybarnák és nedvzöldek izgalmas keveredését, a finom rózsaszíneket váratlanul egy-egy fekete folt merész beavatkozásával. *A Lampionok, a Pirkadat* és főleg a *Kirándulók* a rokokót idézik egy barnás tükrön keresztül. Egy kortárs raszter a hagyomány felületén.

Ám Csáki bátran áthelyezi ezt a klasszicizáló, párás, ködös festészetet a *Híd alatt* vagy az *Olvasás* című, nagy méretű vásznakon kortárs városi helyszínek felidézésére. Állványok, kövek, betonkonstrukciók, mégis mintha az idő és helyszín egybefolyt volna. Lágymű, selymes festészet Csáki Róberté, de nem andalító, inkább izgató, szenzibilis képek készülnek keze alól. A kortárs átírás Glenn Brownnál pengeéles festészetet, Kárpáti Tamásnál rembrandti, aranyló atmoszférát teremtett. Csáki maga útját járva azzal próbálkozik, miként lehetne ötvözni egy világokon kívüli, a festészet esszenciális voltát használó képi irányt a kortárs gondolat és a hagyomány találkozásával. A Maklár Fine Arts galériában bemutatott, zömével az elmúlt két évben készült tájképeken ez a törekvés, a rokokó absztrakció teljességében van jelen.

↑
CSÁKI Róbert: *Kert*, 2018–2020,
olaj, vászon, 195×135 cm
A művész és a Kálmán Maklár Fine Arts jóvoltából

Csáki törekvése – a kortárs szcénában maradni, ugyanakkor megőrizni a számára oly fontos elődök munkásságának tanulságait – komoly kihívás. Az *Ébredés* misztikus monumentalitása egy új szimbolizmust is beemel a képi világába, a fent említett *Olvadás* pedig az újrealistákkal kerül távoli kapcsolatba. Más képeken, mint a *Hőség II.*, a Turnertől Monet-ig tartó festészettörténeti út egyetlen képbe sűrített eseménysorát idézi meg a művész.

Csáki Róbert Cythera szigetére érkezett debussys finomsággal, érzékenységgel, zeneiséggel, oldott festői-séggel átitatott képeivel. Az ott sétáló társaság jól érezheti magát, mert védett, békés, éteri világba csöppent. Csáki nem nosztalgikus, nem múltba révedő, de békés és bensőséges világot alkotott meg a mindenkori Cythera mindenkori közönsége számára.

CSÁKI Róbert: *Kis fény*, 2021,
olaj, vászon, 180×160 cm
A művész és a Kálmán Maklárý
Fine Arts jóvoltából
→

Cs. Tóth János

Maszkabál

Zvolszky Zita
kiállítása

IF Jazz Cafe,
2021. X. 13. – XI. 11.

Zvolszky Zita a lehető legegyszerűbb eszközkészlettel dolgozik és bocsátja útra lírai és meditatív képzőművészeit. Nem grandiózus méretű alkotásokban fejt ki mondandóját, kompozícióinak hangolása emberi léptékű. A vonalak tekeregnek, szabadon mozognak képein, bár mindig van egy fix pont, ahol a dramaturgiai történések zajlanak. Valójában a szemünk egy pillanatra sem áll meg, keresi, kutatja az üzenetet az izgalmas képfelületen. A dinamikus megrajzolt vonalak zsigeri módon hatnak érzékelésünkre, észrevétlenül követni kezdjük mozgásukat. Épp ez a célja a kiállítónak: mozgásba lendíteni a gondolatokat. Vonalstruktúra-rendszerében szabadon bolyonghat a néző.

Narratívákat, történeteket következtethetünk ki munkáiból. Mindig a látható tények mögötti valóság érdeklő empátia, a humanizmus értékei alapján. Magától értetődik tehát, hogy elsősorban figurális kompozíciókat hoz létre. Az emberi test azonban elemeire hullik, csontig lemeztelenedik a képein, mintha bomlana, szétporladna néhány percen belül. Azért a mulandóság mellett a legapróbb részletekben is ott a véráram, melyet egyértelműsít a vörös szín alkalmazásával. A mostani tárlat, melynek címe *Művészet a korona idején*, betekintést enged sajátos műhelymunkájába és abba is, hogy milyen őszintén élte meg a járvány miatti bezártságot. A művek emlékezetképpé válnak a keze nyomán, erede-